

L'habitatge no és un negoci, la joventut catalana responem

La crisi d'habitatge que pateix la joventut catalana ha assolit nivells alarmants, convertint-se en una autèntica emergència social que amenaça el present i el futur de tota una generació. Aquesta situació crítica posa de manifest les múltiples barreres que impedeixen que la joventut pugui emancipar-se amb garanties. Aquest problema és resultat de la precarietat juvenil, un model econòmic obsolet i una gentrificació accelerada que exclou les persones joves del mercat de l'habitatge.

Precarització del jovent i habitatge: per una emancipació digna!

Les condicions laborals de la joventut són cada cop més precàries, amb contractes temporals, salaris baixos i inestabilitat constant. De fet, els salaris de la joventut d'entre 16 i 29 anys se situen un 35% per sota de la mitjana, i la progressió dels seus ingressos al llarg de la vida laboral és més lenta que en generacions anteriors. El 40% dels joves catalans tenen contractes temporals, una proporció que duplica la mitjana europea. A més, la taxa d'atur juvenil supera el 25%, condemnant milers de joves a la dependència econòmica i limitant la seva capacitat per emancipar-se. A aquesta situació de precarietat s'hi suma l'augment generalitzat del cost de la vida, que ens ofega encara més i augmenta les desigualtats. Aquesta precarització es tradueix en una incapacitat per accedir a un habitatge digne, malgrat les llargues jornades laborals i els esforços per mantenir l'estabilitat econòmica.

Model econòmic obsolet (gentrificació + ruralitat)

Veiem com, govern rere govern, Catalunya segueix un model econòmic que prioritza l'especulació immobiliària i afavoreix la gentrificació. Els preus dels lloguers han augmentat gairebé un 58% acumulat des del 2015, mentre que la renda per càpita a Catalunya ha disminuït més de 10 punts percentuals. Aquesta pressió immobiliària en les zones urbanes està provocant que molts joves hagin d'abandonar els seus barris o fins i tot les seves ciutats d'origen per trobar opcions més assequibles. La gentrificació trepidant i la bombolla del lloguer són dues cares d'una mateixa moneda, ja que afavoreixen l'enriquiment d'uns pocs a costa del dret a l'habitatge de molts. A tot això s'hi afegeix que la inversió en habitatge públic a Catalunya és del 0,1% del PIB, molt per sota de la mitjana europea del 0,6%, quan a sobre també partim d'una quantitat d'habitatge públic construït molt per sota del que tenen altres països del nostre entorn. A més a més, no es poden fer propostes parcials que no abordin l'arrel del problema, ja que mesures com el bo de lloguer del govern espanyol són pedaços que no resolen el fons de la qüestió: aquest bo, en lloc de ser una resposta real, resulta simbòlic i exclou bona part dels joves amb condicions restrictives que no reflecteixen la realitat socioeconòmica i resulten en una subvenció directa als propietaris. Quan es va tenir l'oportunitat, tampoc es va regular efectivament els preus del lloguer, deixant una escletxa en forma de "lloguers de temporada" que ha estat aprofitada per propietaris i inversors per especular, convertint-se en una via per eludir la regulació i mantenir l'augment desmesurat dels preus. Aquesta inacció de tants anys deixa sense resposta les necessitats de la joventut.

Aquesta pressió especulativa no es limita a les grans ciutats o a les àrees metropolitanes, sinó que s'estén per tot el país. Les zones rurals s'enfronten a l'abandonament i a una manca d'oportunitats creixent. La joventut rural es veu forçada a emigrar per la manca de serveis bàsics, d'habitatge assequible i de perspectives laborals. En l'última dècada, el 80% dels municipis catalans han perdut població jove i només un 5% de l'habitatge protegit s'ha construït en zones rurals.

Educació per a la transformació social

La formació de les persones joves és essencial per a la construcció d'una societat més justa, equitativa i sostenible. A través d'una educació orientada a la transformació social, es poden abordar qüestions com la justícia social, l'accés a drets fonamentals com l'habitatge, i una major comprensió de les desigualtats que afecten la joventut. Des de l'associacionisme i la participació activa en la comunitat, infants i joves desenvolupen habilitats de lideratge, cooperació i organització democràtica. Aquestes xarxes de participació juvenil no només fomenten la defensa dels nostres drets, sinó que també proporcionen espais per a la reflexió crítica, el treball col·lectiu i la construcció de vincles sòlids que impulsen el canvi social. Només així, el jovent implicat pot esdevenir un veritable motor de canvi, capaç d'incidir en les polítiques públiques i en les dinàmiques socials per crear un model de societat més inclusiu, solidari i respectuós amb les necessitats de totes les persones.

I, per això, demanem:

- Un **model d'habitatge** que concebi l'habitatge com un dret fonamental, i no com un bé per a l'especulació, que prioritzi les necessitats de la joventut. A curt termini, cal implementar mecanismes efectius per controlar els preus del lloguer amb l'objectiu de reduir-los i assegurar-ne el compliment. També és necessari establir un contracte de lloguer indefinit que garanteixi l'estabilitat dels llogaters, sempre que compleixin les condicions del contracte, seguint exemples com els de Berlín i París. A més, cal prohibir l'existència de pisos buits, com ja es fa a Brussel·les, i limitar la compra d'habitatges únicament per a ús residencial, evitant així la seva funció com a objecte d'especulació, tal com es regula a Amsterdam i Utrecht. És especialment important a curt termini que la Generalitat es doti d'eines per fer ús de manera eficaç del seu dret de tanteig i retracte en les operacions de compravenda d'habitatges, amb l'objectiu d'aturar les operacions especulatives i redirigir aquests habitatges al parc públic. A llarg termini, és essencial avançar cap a l'adquisició massiva d'habitatge públic de protecció oficial, per tal de disposar d'un parc públic d'habitatges que s'equipari a la mitjana europea.
- **Suport per a les zones rurals**, amb iniciatives d'habitatge assequible per a joves i inversions en serveis que incentivin l'emancipació juvenil en aquestes zones.
- El **reconeixement de l'associacionisme juvenil** com a motor de canvi social que pugui influir en les polítiques d'habitatge per crear una societat més inclusiva.

- **Polítiques integrals** que abordin la problemàtica d'habitatge amb una visió global i el treguin de la lògica del mercat. Sol·licitem un pla especial per desenvolupar un Pacte Nacional per garantir l'accés a l'habitatge, especialment per als joves i les famílies vulnerables, i per implementar polítiques transversals que abordin simultàniament l'habitatge, l'ocupació i la formació.
- Participació i suport a la **manifestació del 23 de novembre**, on ens mobilitzarem per reclamar un futur digne i drets per a tota la joventut catalana.

Resolució presentada per Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, Escoltes Catalans, Esplais Catalans, Joves Ecosocialistes, La Forja - Jovent Revolucionari, Joventut Comunista de Catalunya, Jovent Republicà.

